

i det Hele ikke kan være af den Mening, at Bestemmelsen skal være given i den Land, og derfor har jeg tilladt mig at foreslå: „nyde eller have nydt“. Jeg tror ikke, det behøver videre at begrundes; alle ere vistnok enige om, at det er en Tydeliggørelse af Tanken. — Jeg kommer nu til at nævne Vædringsforslagene under Nr. 11, 12 og 14, som høre sammen. I Lovforslaget er Overpræsidenten i Kjøbenhavn stillet lige med Overøvrigheder udenfor Kjøbenhavn. Det er en Selvsølge, at det ikke er undgaet min Opmærksomhed fra først af, at det ikke er et Forhold, der ellers er det sædvanlige; men efter nærmere Overvejelse og efter Henvendelser, som ere komne til mig fra Kjøbenhavns Kommune og Kjøbenhavns Magistrat, tror jeg det er rigtigst, at dette ikke holdes; det vilde nemlig give ganske særlige Forhold, som ikke kendes i andre kommunale Forhold, idet Kjøbenhavns Magistrat staar direkte under Indenrigsministeriet i alle andre kommunale Forhold. Jeg tror ikke, det vilde være hensigtsmæssigt at etablere nogen anden Regel her; ganske særlig ogsaa af den Grund, at Overpræsidenten vel har et Tilhyn med Kjøbenhavns Kommunes Styrelse; men han er ikke Overøvrighed for den i samme Forstand som Amtmanden overfor de andre Kommuner i Landet, og han er dertil Medlem af Magistraten. Det blev altsaa en Slags Appel til et Medlem af selve Magistraten, og derfor har jeg stillet Vædringsforslagene under Nr. 11, 12 og 14, der som sagt høre samme. Jeg skal ganske vist erkende, at det har for mig ogsaa været Hensigtsmæssighedsbetragtninger, der have gjort, at jeg ikke har gjort Indvendinger mod Forslaget, som det oprindeligt var affattet, idet Indenrigsministeriet jo i dette Forhold vilde blive meget bebyrdet ved at faa en hel Række Klager at behandle, som man i og for sig hellere saa henbiste til en Overøvrighed; men det er nu imidlertid noget, man maa finde sig i. Det kan kræve Assistance i Fremtiden, men man vil vel saa ogsaa kunne opnaa at faa den. Jeg anbefaler saaledes Vædringsforslagene under Nr. 11, 12 og 14. — Jeg har endelig stillet Vædringsforslaget under Nr. 15, som gaar ud paa, at „denne Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1891; dog skal Indenrigsministeren, naar en Bestyrelse for en Kommune anhol-

der derom, og særlige Grunde i øvrigt tale derfor, være bemyndiget til at fastsætte, at de Bestemmelser i Loven, der ikke angaa Kommunens Forhold til andre Kommuner, først skulle træde i Kraft for Kommunen den 1ste Januar 1892.“ Dette forstås saaledes, at Fristen behøver ikke at udsættes til 1ste Januar, men den kan ikke udsættes længere. Denne Vædring er stet paa Grund af en Henvendelse fra Kjøbenhavn og andet Steds fra. Der behøves nemlig store Forberedelser for at sætte Loven i Kraft i de større Kommuner, og det er derfor ønskeligt, at man kan tage nogen Udsættelse dermed. Jeg har foreslaaet det saaledes, at Loven ogsaa overfor disse Kommuner træder i Kraft i deres Forhold til andre Kommuner; det rammer altsaa Refusionspligten, som straks indtræder ogsaa for de Kommuner, hvor Loven ikke i sin fulde Udstrækning sættes i Kraft straks. De ville være pligtige til at refundere de Understøttelser, som gives i andre Kommuner i Henhold til dette Lovforslag. Jeg tror ikke, der kan siges noget imod at give en saadan Udsættelse med Hensyn til Lovens delvise Straftræden — da det i Virkeligheden er rent praktiske Grunde, som tale derfor — naar en Kommune andrager derom og kan anføre virkelige Grunde derfor.

L. Larsen: Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Sæge) udtalte forleden, at vi nu staa overfor et Vendepunkt i vor politiske Udvikling, hvor man gled over i et andet Spor, og fik helt andre Principper frem i Lovgivningsværket, og derfor gjaldt det for hvert enkelt Medlem baade at tage sin særlige personlige Stilling overfor denne Situation, der derved fremkommer, og selvølgelig ogsaa bestemt at udtale sin Mening derom. Jeg skal tillade mig at være enig med hans Betragtning, for saa vidt jeg opfattede den rigtigst — Tidenden foreligger jo ikke trykt endnu — jeg mener ogsaa, at vi staa overfor et saadant Vendepunkt, paa en Maade en Standsning i vor politiske Udvikling, hvor hver enkelt af os bliver nødt til at stride over i andre Spor eller Retninger, end Stillingen er gaaet hidtil; saadan staar det i alt Fald for mig; og jeg skal straks, jeg har faaet Ordet, tillade mig at sige, at jeg, efter den nøjeste Over-